

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej, JUDr. Juraja Semana, JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Anny Markovej a JUDr. Beáty Miničovej, v právnej veci navrhovateľa: **S B** proti odporcovi: **H N** o zaplatenie sumy 640 561,10 Sk s príslušenstvom, na dovolanie odporcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 156/99-73 zo dňa 30. septembra 1999, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 156/99–73 zo dňa 30. septembra 1999 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2- 35 Cb 618/95 zo dňa 23. apríla 1999 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Podaním, doručeným Okresnému súdu v Leviciach dňa 19.1.1995, uplatnil navrhovateľ S, proti odporcovi právo na zaplatenie sumy 640 561,10 Sk z titulu nesplateného úveru vo výške 700 000 Sk. Podaním označeným čiastočne späťvzatie vo výške 33 477,70 Sk zobral návrh na začatie konania späť a upravil žalobu na sumu 607 083,40 Sk. V časti o zaplatenie 33 477,70 Sk bolo konanie uznesením Krajského súdu v Bratislave zastavené, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29.12.1997.

Okresný súd v Leviciach platobným rozkazom č. k. 15 Rob 66/95 zo dňa 25.05.1995, doručeným odporcovi dňa 1.6.1995, uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 607 083,40 Sk .

Proti tomuto platobnému rozkazu, podaním doučeným na Okresný súd v Leviciach osobne 13.6.1995, bol v zákonnej lehote podaný odpor bez uvedenia dôvodov so žiadosťou, aby vo veci bolo vytýčené pojednávanie.

Okresný súd v Leviciach uznesením č. k. 13 Rob 167/98-9 zo dňa 16.6.1998 vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne príslušnému .

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. Z-2-35 Cb 618/95-62 zo dňa 23.4.1999 rozhodol tak, že zamietol odpor. V dôvodoch uznesenia poukázal na ustanovenie § 174 ods. 3 zákona č. 99/63 Zb. v znení zákona č. 46/94 Z.z. účinného od 1. apríla 1994 a vzhľadom na obsah odporu, v ktorom odporca neuviedol žiadnu skutočnosť, s prihliadnutím na ktorú žalobu považuje za neopodstatnenú a zákon neumožňuje odôvodnenie odporu, odpor zamietol.

O odvolaní proti tomuto uzneseniu, ako súd odvolací, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 Obo 156/99-73 zo dňa 30.9.1999 tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-35 Cb 618/95 zo dňa 23.4.1999 potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na to, že podaný odpor neobsahoval odôvodnenie, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď odpor proti platobnému rozkazu zamietol a citoval ustanovenie § 174 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor s odôvodnením, má účinky právoplatného rozsudku a vydaným platobným rozkazom je súd viazaný.

Proti tomuto rozhodnutiu, s vyznačenou právoplatnosťou 24.1.2000, podal dovolanie odporca podaním, doručeným súdu 18.2.2000, v ktorom žiadal, aby dovolací súd pripustil dovolanie podľa § 237 písm. b/ d/, f/ O.s.p. Za dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. b/ O.s.p. uviedol ten, že ten, kto v konaní

vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, nakoľko na jednej strane Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdzuje uznesenie č. k. Z-2-35 Cb 618/95 zo dňa 23.4.1999, s označením navrhovateľa ako S a súčasne zamietla odpor voči platobnému rozkazu Okresného súdu Levice č. k. 15 Rob 66/95 zo dňa 25.5.1995, navrhovateľa S, a teda ide o rozpor v označení, ktorý nie je možné opraviť ako chybu v písaní. Dôvodnosť prípustnosti dovolania s odkazom na § 237 písm. d/ O.s.p. odporca odvodzuje faktom, že sa konalo v dvoch veciach z tohto istého titulu, ale z dôvodu, že Krajský súd Bratislava v konaní Z-2-35 Cb 618/95 postupoval pružnejšie, navrhovateľ vyriešil tak, že vec vedenú pod č. k. Z-2-38 Cb 1489/93 zobral späť a Krajský súd v Bratislave toto konanie uznesením zo dňa 19.10.1997 zastavil. Takýto postup podľa odporcu podľa § 83 O.s.p. možný nie je. Za dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. odporca označil skutočnosť, že pretože súdy konali nesprávne, mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať. Ako s jedným z hlavných dôvodov sa zaoberal, či v danej veci bolo správne aplikované ustanovenie § 174 ods. 3 O.s.p., nakoľko ani v jednom rozhodnutí nebol poučený, že ak odpor bude podaný bez zdôvodnenia, bude odpor zamietnutý. Za ďalšiu spornú skutočnosť označil fakt, že platobný rozkaz nevydal predseda senátu a nie je z neho zrejmé, aký pracovník ho vydal. Rozhodnutie Najvyššieho súdu slovenskej republiky č. k. 1 Obo 156/99 zo dňa 30.9.1999 označil za také, ktoré trpí vadou zmätočnosti a s odkazom na § 237 O.s.p. je podľa neho dovolanie prípustné. Z hľadiska merita veci pohľadávku navrhovateľa označil za nadsadenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. s tým, že dovolanie bolo podané v zákonnej lehote, obsahovalo náležitosti stanovené ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p. Ide o dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, kde prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 239 O.s.p. je vylúčená. Z obsahu dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) zistil, že odporca prípustnosť dovolania odvodzuje ustanovením § 237 písm. b/ ,d/, f/ O.s.p.

Z ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu, ak ten, kto vystupoval ako účastník, nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Otázka spôsobilosti byť účastníkom konania je upravená v ustanovení § 19 O.s.p., podľa ktorého spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. V danom prípade podľa odporcu označený navrhovateľ nemal spôsobilosť byť účastník konania z dôvodu podľa neho nesprávneho označenia uvedeného v rozhodnutí. Ustanovenie § 19 O.s.p. jednoznačne vymedzuje, kto má spôsobilosť byť účastníkom konania a z tohto ustanovenia nevyplýva, že pokiaľ by došlo k chybnému označeniu existujúceho účastníka, tento by stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§10a ods. 2 O.s.p.) preto dospel k záveru, že v danom prípade podmienka prípustnosti dovolania s odkazom na ustanovenie § 237 písm. b/ O.s.p. splnená nebola, a preto podľa tohto ustanovenia dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné nie je.

Podľa písmena d/ citovaného ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už začalo konanie. V danom spore však o takýto prípad nejde a dovolateľ sám uviedol, že vo veci, ktorá bola podľa neho v tej istej veci, bolo konanie zastavené.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Ak súd zamietne odpor proti platobnému rozkazu, hoci podmienky pre takýto postup uvedené v ustanovení § 174 ods. 3 O.s.p. neboli splnené, odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Základnou otázkou pre skúmanie dôvodnosti dovolania je zistiť, či v danom prípade bola odporcovi, ako účastníkovi konania, postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, keď jeho odpor bol zamietnutý. Odporca za takýto chybný postup okrem iného označil ten postup súdu, keď súd nesplnil jeho poučovaciu povinnosť,

keď ho nepoučil, že v prípade, že ak odpor nebude odôvodnený, súd odpor zamietne. Povinnosť odôvodniť odpor proti platobnému rozkazu zaviedla novela Občianskeho súdneho poriadku, vykonaná zákonom č. 46/1994 Z.z., účinným od 1.4.1994. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že dôvodom ustanovenia povinnosti odôvodniť odpor bolo veľké množstvo prípadov, keď žalovaní bez akýchkoľvek právnych a vecných dôvodov, len s úmyslom oddialiť vybavenie vecí, podávali proti platobným rozkazom odpor. Ako vyplýva z ustanovenia § 174 ods. 3 O.s.p. v znení platnom v čase konania, odpor podaný bez odôvodnenia predseda senátu uznesením zamietne. Môže tak robiť len vtedy, ak o týchto následkoch bol účastník poučený v platobnom rozkaze. Čo má obsahovať odôvodnenie odporu, z uvedeného ustanovenia, ani z iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku priamo nevyplýva, preto bude potrebné v každom konkrétnom prípade vychádzať z obsahu podaného odporu a posúdiť, či náležitosti predpokladané ustanovením § 174 ods. 3 O.s.p. sú alebo nie sú splnené. Zo zdôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.4.1999 č.k. Z-2-35 Cb 618/95-62 je zrejmé, že tento sa zaoberal odporom proti vydanému platobnému rozkazu č. k. 15 Rob 66/95, ktorý jednoznačne bol podaný bez odôvodnenia. Zo znenia platobného rozkazu č. k. 15 Rob 66/95 zo dňa 25.5.1995 je zrejmé, že účastník konania - odporca o následku, že odpor podaný bez odôvodnenia bude uznesením zamietnutý, poučený nebol. Zo zdôvodnenia uznesenia č. k. 1 Obo 156/99-73 zo dňa 30.9.1999 je zrejmé, že odvolací súd sa pri skúmaní správnosti aplikácie ustanovenia § 174 ods. 3 O.s.p. prvostupňovým súdom z hľadiska, či účastník konania bol poučený v platobnom rozkaze o následku, keď odpor bude podaný bez odôvodnenia, nezaoberal.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že súd zamietol odpor proti platobnému rozkazu, hoci podmienky pre takýto postup, uvedené v ustanovení § 174 ods. 3 O.s.p., neboli splnené. Týmto nesprávnym postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a teda podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v danej veci splnená bola.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) z uvedených dôvodov uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 156/99–73 zo dňa 30.9.1999 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-35 Cb 617/95 zo dňa 23.4.1999 s poukazom na ustanovenie § 243b ods. 1, ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, v ktorom bude rozhodnuté aj o trovách dovolacieho konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 28. novembra 2007

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu